

Vennekrets

Når du dør, føles det som det inntreer en hårfin forandring, men alt virker omtrent som før. Du står opp og pusser tennene. Du kysser ektefelle og barn og går på kontoret. Det er mindre trafikk enn vanlig. Resten av bygningen du jobber i virker mindre full, som om det var fridag. Men alle på kontoret ditt er der, og de hilser vennlig på deg. Du føler deg forunderlig populær. Alle du støter på er folk du kjenner. På et eller annet tidspunkt går det opp for deg at dette er livet etter døden: verden består utelukkende av folk du har truffet før.

Det er en ørliten brøkdel av verdens befolkning – omkring 0,00002 prosent – men det fortøner seg som mer enn nok for deg.

Det viser seg at bare de menneskene du husker, er her. Så det er uvisst om kvinnen du vekslet blikk med i heisen er inkludert. Læreren din fra andreklasse er her, sammen med det meste av klassen. Foreldrene dine, fettere og kusiner, og hele spekteret av venner opp gjennom årene. Alle de gamle kjærestene dine. Sjefen din, bestemødrene dine, og servitrisen som daglig serverte deg lunsj. De du gikk ut med, de du nesten gikk ut med, de du lengtet etter. Det er en lykkelig anledning til å tilbringe kvalitetstid med dine tusen bekjenskaper, til å fornye fjerne forbindelser, til å ta opp igjen kontakten med dem du lot gli fra deg.

Det er først etter flere uker med dette at du begynner å føle deg forlatt.

Du lurer på hva som er annerledes der du rusler gjennom de store stille parkene sammen med et par venner. Ingen fremmede pryder parkbenkene. Ingen familier du ikke kjenner mater endene med brødsmuler og får deg til å smile med sin latter. Idet du går ut på gaten, legger du merke til at det ikke er folk der, ingen bygninger som syder av arbeidere, ingen fjerne byer fulle av liv, ingen sykehus der pasienter dør og personalet haster avsted døgnet rundt, ingen tog som uler avgårde ut i kvelden med passasjerene tett som sild i tønne på vei hjem. Svært få utlendinger.

Du begynner å tenke over alle tingene du ikke er fortrolig med. Det går opp for deg at du aldri har visst hvordan man vulkaniserer gummi for å lage dekk. Og nå står disse fabrikkene tomme. Du har aldri visst hvordan man lager en silikonchip av sand fra stranden, hvordan man sender raketter ut av atmosfæren, hvordan man tar ut steiner av oliven eller legger jernbaneskiner. Og nå er disse virksomhetene lagt ned.

De fraværende folkemengdene får deg til å føle deg ensom. Du begynner å klage over alle menneskene du kunne ha møtt. Men ingen hører på deg eller føler med deg, for dette er nettopp det du valgte da du levde.